

(Μαρκ. 2, 1-12)

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στό Τσαγκαρόπουλο στίς 26/3/2000

Άγαπάμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ;

Άκούσαμε στό εὐαγγέλιο, ὅτι ὁ Χριστός, ὁ Κύριος μας, πῆγε σέ κάποιο σπίτι τῆς Καπερναούμ. Ἐκεῖ μαζεύτηκε κόσμος νά τόν ἀκούσει. Ἦταν τόσο πολλοί ἄνθρωποι καί τόσο στριμωγμένοι, πού κανείς δέν μποροῦσε νά περάσει.

Ἐπειδή ὅμως εἶχαν ἀκούσει ὅτι ἔκανε θαύματα, θεράπευε ἀρρώστους, πῆραν τέσσερις ἄνθρωποι ἕναν παράλυτο πάνω στό ξυλοκρέβατό του, γιά νά τόν πᾶνε στόν Χριστό.

Φαντασθεῖτε σέ τί κατάσταση ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, γιά νά τόν βαστάζουν τέσσεροι. Καί νά, φτάνουν στό σπίτι. Μά ὁ κόσμος εἶχε τόσο πολύ ἀπορροφηθεῖ ἀπό τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὥστε κανένας δέν παραμέριζε γιά νά περάσουν. Ἐδῶ ἔχομε ἕνα δίδαγμα-ἔλεγχο, γιά μᾶς:

«Ἐσύ ἀδελφέ, πόσο τόν ἀγαπᾶς τόν λόγο τοῦ Θεοῦ; Στριμώχνεσαι ἔτσι γιά νά τόν ἀκούσεις; Προσέχεις νά μή χάσεις λέξη; Ἔχεις τήν βεβαιότητα ὅτι ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι φῶς πού φωτίζει τά βήματά μας, τά πνευματικά βήματά μας, γιά νά μήν κάνομε λάθος στό δρόμο πρός τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Νά μήν κάνομε λάθος καί φαντασθοῦμε ὅτι ἐδῶ εἶναι ὁ Παράδεισος, ἐδῶ εἶναι καί ἡ κόλαση; Νά μήν πελαγώσουμε, νά μήν βυθισθοῦμε στό ψέμα;

Πρῶτο λοιπόν ἐρώτημα πού πρέπει νά θέσομε στόν ἑαυτό μας:

Πόσο ἀγαπᾶμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ;

Πόσο τόν ἀναζητοῦμε;

Πόσο ψάχνομε νά βροῦμε κάτι νά διαβάσομε γιά τόν Χριστό;

Ἄν δέν τό κάνομε, πόσο σφάλλομε καί πόσο ἐγκληματοῦμε ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας;

Τό φωτεινό ξυπνητήρι

Οἱ τέσσερις αὐτοί ἄνθρωποι, βρίσκοντας μπροστά τους ἐμπόδια γιά τό καλό πού πήγαιναν νά κάνουν, δηλαδή νά παρουσιάσουν τόν ἄρρωστό τους στόν

Χριστό, νά τόν θεραπεύσει, δέν ἔκαναν πίσω.

Κανένας δέν πρέπει νά κάνει πίσω ἀπό τό καλό.

Ἀπό τήν ἁμαρτία πρέπει νά κάνομε πίσω.

Ἀμέσως ὅταν αἰσθανθοῦμε ὅτι κάτι εἶναι κακό, πρέπει νά τό ἀφήνομε, ἔστω καί ἂν νομίσομε γιά μιά στιγμή ὅτι θίγεται ὁ ἐγωισμός μας.

«Ἐγώ θά κάνω πίσω;», λέμε μερικές φορές. «Νά μοῦ κάνει ἐκεῖνος τόν καμπόσο»;

Κάνε πίσω, νά κερδίσεις τό στεφάνι τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς καλωσύνης. Καί νά γίνεις ἄγγελος. Γιατί ἐκεῖνος πού προφυλάσσει καί τόν ἄλλο ἀπό ἁμαρτία, ἄγγελος εἶναι.

Ἀλλά ἀπό τό καλό, δέν πρέπει νά κάνομε πίσω μέ τίποτε.

Καί αὐτοί τί ἔκαναν;

Ἀνέβηκαν στή στέγη, ἔβγαλαν τά κεραμίδια καί τίς σανίδες καί κρέμασαν κάτω μέ σχοινιά τόν παράλυτο. Ὅπως κρεμάμε μέ τά σχοινιά τό φέρετρο μέσα στόν τάφο, ἔτσι ἐκεῖνοι κατέβασαν τόν παράλυτο μπροστά στόν Χριστό, σάν ζωντανό πεθαμένο.

Καί ἐμεῖς ἔτσι κατεβάζομε τούς κεκοιμημένους στόν τάφο, γιά νά τούς παραδώσουμε στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό τούς χύνομε πάνω τό λάδι, ρίχνομε καί λίγο χῶμα καί κάνομε τόν τελευταῖο σταυρό, εὐλογία, νά πᾶνε στόν Χριστό.

Νά λοιπόν ὁ παράλυτος μπροστά στόν Χριστό καί ὁ Χριστός νά κηρύττει. Βλέποντας τόν παράλυτο τοῦ λέει:

-Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Συγχωρημένες νά εἶναι οἱ ἁμαρτίες σου. Σοῦ τίς συγχωρῶ τίς ἁμαρτίες σου.

Ξέρετε... γιά τούς ἀνθρώπους, ὅταν ἔχουν ἕναν ἄρρωστο ἐπάνω στό κρεβάτι, τό πρῶτο εἶναι ἡ ἄρρώστια του, ἡ παράλυση. Τό ὅτι ὁ ἀσθενής, εἶναι ἄχρηστος, ἐπιζήμιος καί ἐνοχλητικός. Καί ὅτι αὐτός ὁ ἴδιος, εἶναι ταλαίπωρος, ἄθλιος, δυστυχισμένος. Μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο ὁ πόνος τοῦ σώματος καί ὁ πόνος ὁ συναισθηματικός. Τό ὅτι εἶναι θλιμμένος καί κλαίει. Μά δέν σκεπτόμαστε τό πνευματικό μέρος. Τήν ψυχή. Τήν κατάσταση τῆς ψυχῆς.

Γιά τήν κατάσταση τοῦ σώματος πονᾶμε πολύ.

Θά πεΐτε: Δίκαια πονᾶμε, γιατί ἐμεῖς αὐτό βλέπομε. Τήν ἀρρώστια καί τήν παράλυση. Τήν κατάσταση τῆς ψυχῆς δέν τήν βλέπομε. Δέν τήν ξέρομε.

Ἄκριβῶς ὅμως γι' αὐτό, ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός, τό φῶς τοῦ κόσμου, τό φῶς τῆς ψυχῆς μας, τό φῶς γιά τά μάτια μας τά πνευματικά λέει:

-Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Γιά νά μᾶς δηλώσει, ὅτι πάνω ἀπό τά σωματικά βάσανα ὑπάρχει καί μιά ἄλλη δυστυχία. Πού ὅσο δέν τήν ξέρομε, δέν πρόκειται νά κάνομε ποτέ μιά κίνηση, γιά νά τήν διορθώσομε. Γι' αὐτό ὁ Χριστός, πού δέν εἶναι μόνο φῶς, ἀλλά καί ξυπνητήρι, -ἄλλωστε καί τό φῶς ξυπνητήρι εἶναι. Στό σκοτάδι κοιμόμαστε. Ὅταν φωτίσει ξυπνᾶμε. Καί ὅταν θέλομε νά κοιμηθοῦμε κλείνομε καί τά παράθυρα, γιά νά δημιουργηθεῖ σκοτάδι.

Τό φῶς λοιπόν τοῦ Χριστοῦ καί ὁ λόγος του εἶναι ξυπνητήρι. Καί μᾶς λέγει:

-Προσέξτε! Μεγαλύτερη δυστυχία, μεγαλύτερη ταλαιπωρία ἀπό τήν ἀρρώστια καί ἀπό τήν παράλυση τοῦ σώματος εἶναι ἡ ἁμαρτία. Γιατί ἡ ἁμαρτία εἶναι ἀρρώστια τῆς ψυχῆς καί θάνατος τῆς ψυχῆς.

Τό πιό δύσκολο

Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ τά ἄκουσαν οἱ φαρισαῖοι πού ἦταν ἐκεῖ. Θά περίμενε κανείς νά ἐμβαθύνουν σ' αὐτά, πνευματικοί ἄνθρωποι ἐθεωροῦντο, καί νά ποῦν:

-Τί ἀκοῦμε! Ὡστε τόσο μεγάλο πράγμα εἶναι ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν;

Αὐτοί ὅμως τό γύρισαν στήν κακία τους...

-Καί ποιός εἶναι αὐτός; Μέ τί δικαίωμα συγχωρεῖ ἁμαρτίες;

Χωρίς νά σκέπτονται ὅτι ἐκείνη τήν στιγμή, κρίνοντας καί κατακρίνοντας, ἀντί νά θαυμάζουν καί νά ἐμβαθύνουν, ἀμάρταναν ἀκόμη περισσότερο.

Γιατί ἡ κρίση καί ἡ κατάκριση τί εἶναι;

Κακία εἶναι.

Τί δουλειά μπορεῖ νά ἔχει μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Καμιά.

Τοῦ διαβόλου εἶναι ἡ κατάκριση.

Καί τί παράξενο. Ἐκεῖνοι τά σκέφθηκαν μέσα τους. Στό νοῦ καί στήν καρδιά τους.

Ὁ Χριστός ὅμως, γιά νά τούς δείξει ὅτι αὐτό πού κάνουν εἶναι λάθος, ἁμαρτία, παραλυσία ψυχῆς, ὄχι σώματος... Ἦταν βλέπετε ὑγιέστατοι στό σῶμα, ἀλλά παράλυτοι στήν ψυχή... τούς λέγει:

-Γιατί κάνετε τέτοιες ἁμαρτωλές σκέψεις; Τί εἶναι πιά εὐκολο - γιά κείνον πού ἔχει ἐξουσία ἐννοεῖται - νά πεῖ στόν παραλυτικό;

Ποιές λέξεις ἅμα πεῖς, χαλαῶς περισσότερες θερμίδες;

Ἄμα πεῖς «συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες»;

Ἦ ἅμα πεῖς «σῆκω πᾶρε τό κρεβάτι σου καί πήγαινε στό σπίτι σου»;

Ποιά εἶναι πιά εὐκολο;

Ἄμα θέλομε νά τό παίξομε θεοπαῖχτες, εἶναι εὐκολο νά πεῖς «συγχωρῶ τίς ἁμαρτίες σου». Γιατί δέν φαίνονται καί κανεῖς δέν ξέρει τίποτε. Ἄμα εἶναι νά τό παίξεις θεοπαίχτης, καί εἶσαι θεοπαίχτης, λές ὅτι σοῦ ρθεῖ στό στόμα καί στό νοῦ. Κουταμάρες, πονηρίες, κακίες καί ὅτι ἄλλο θέλεις.

Ἄμα ὅμως θέλεις νά φερθεῖς σάν ἄνθρωπος, ἀνοιχτό βιβλίο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καθαρός ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τό καταλαβαίνεις, ὅτι τό νά πεῖς «συγχωρημένη ἡ ἁμαρτία», εἶναι πολύ μεγαλύτερο ἀπό τό νά πεῖς «σῆκω καί περιπάτει».

Ἄμ' ἔλα, λέει ὁ Χριστός, πές του «σῆκω καί περπάτα»...

Νά δεῖς τί εἶναι. Νά δεῖς τά μέτρα τά ἀνθρώπινα. Πού δέν μπορεῖς μέ τόν λόγο σου καί μέ τήν θέλησή σου νά κάνεις ἀπολύτως τίποτε. Καί κατάλαβε, ὅτι ἐκεῖνος πού ἔχει τήν δύναμη νά πεῖ τό «σῆκω καί περπάτα» στόν παράλυτο, πού τό ξέρετε ὅτι εἶναι παράλυτος, ἔχει δύναμη νά συγχωρήσει καί ἁμαρτίες.

Καί γι' αὐτό ἀκριβῶς εἶπε στόν παράλυτο:

«Ἐγειρε, σῆκω. Πᾶρε τό κρεβάτι σου καί πήγαινε σπίτι σου».

Σηκώθηκε ὁ παράλυτος αὐτοστιγμεί, πήρε καί τό κρεβάτι του στόν ὦμο καί ἔφυγε. Ἀπό παράλυτος, τί ἔγινε; Παλληκάρι καί γίγαντας. Γιατί τό κρεβάτι του ὁ καθένας δέν τό κόβει στόν ὦμο.

Ἡ πιό ὠφέλιμη διόρθωση

Αὐτό εἶναι τό μεγαλεῖο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέσα σέ μία στιγμή, χύνει τόσο φῶς, τό ὁποῖο εἶναι φῶς γιά τήν καρδιά. Ἔλεγχος γιά τίς κακές σκέψεις. Ἔλεγχος γιά τήν στραβή πορεία. Ἔλεγχος γιά τά παραπατήματα. Καί μᾶς λέγει: «Διορθῶστε τίς καρδιές σας. Διωρθῶστε τό μυαλό σας. Διορθωθεῖτε».

Εἶναι χίλιες φορές προτιμότερο νά διορθώνεις τόν ἑαυτό σου, ἀπό τό νά διορθώνεις κάτι δικό σου. Τήν ἀξίνα σου, τό σπίτι σου, τό αὐτοκίνητό σου.

Εἶναι χίλιες φορές προτιμότερο νά διορθώνεις τόν ἑαυτό σου, γιατί ὅλα τά ἄλλα εἶναι ἔξω ἀπό τόν ἑαυτό σου. Δικά σου μέν καί ὠφέλιμα, ἀλλά ὄχι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός σου.

Γι' αὐτό ὅταν ἀρρωστήσει ὁ ἄνθρωπος πουλάει τά πράγματά του καί τά πετάει. Καί ἐνῶ μέχρι τότε τά πονοῦσε, ἔχυνε ἰδρώτα καί κουραζόταν γιά νά τά ἔχει ὠραῖα, ξαφνικά τά ἀποξενώνεται γιά νά κερδίσει λίγη ὑγεία καί λίγα χρόνια ζωῆς. Γιατί ἡ ζωή καί ἡ ὑγεία εἶναι πολυτιμότερα.

Ἄς σκεφθοῦμε τώρα πόσο πολυτιμότερη εἶναι ἡ ψυχή ἀπό τό σῶμα. Τό σῶμα μιά μέρα θά μείνει ἐδῶ.

Πέθανε ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ;

Ἔφυγε ἀπό ἐδῶ.

Τό σῶμα του θά λειώσει. Θά τό ἀναστήσει ὁ Χριστός καινούργιο στήν αἰώνια ζωή. Ἀλλά αὐτό τελείωσε, ἔπαυσε. Τό ἀναστημένο σῶμα, δέν θά εἶναι τό ἴδιο. Κάτι ἄλλο θά εἶναι. Ὅμοιο, ἀλλά ἄλλο.

Ἡ ψυχή θά εἶναι ἡ ἴδια.

Ὁ Γιάννης θά εἶναι ὁ ἴδιος. Ἡ Μαρία θά εἶναι ἡ ἴδια... Καί «ἴδιος» σημαίνει μέ τά αἰσθήματα καί τίς ἀρετές πού καλλιέργησε ἐδῶ στή γῆ καί μέ τίς κακίες καί τίς ἀμαρτίες στίς ὁποῖες ἐδούλευσε.

Ἄν καλλιεργοῦσε τήν ἀγάπη, τήν καλωσύνη, τήν πίστη, τήν εὐλάβεια, τήν καλή ἐπικοινωνία μέ τούς ἀνθρώπους, τούς ἀδελφούς του, τούς συγγενεῖς του, τούς φίλους του, ἀλλά καί μέ ὅλους...

Καί πολύ περισσότερο ἂν εἶχε καλή ἐπικοινωνία μέ τόν ἅγιο Νικόλαο, τόν ἅγιο Ἰωάννη. Μέ τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας καί μέ ὅλους τούς ἁγίους...

Ἐ τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, θά εἶναι τρισμακάριος.

Πῶς διατηροῦμε καλή ἐπικοινωνία μέ τούς ἄλλους;

Ὅταν σφάλλομε –γιά παράδειγμα- πᾶμε καί κάνομε μιά συνεξήγηση:

-Ἀδελφέ, ἄνθρωποι εἴμαστε. Μοῦ ξέφυγε μιά κουβέντα. Συγχώρεσέ με. Σέ ἀγαπάω καί δέν τό ξανακάνω. Καταλαβαίνω ὅτι σέ πίκρανα. Εἶμαι πρόθυμος νά διορθώσω ὅτι μπορῶ.

Ποιός δέν θά σοῦ δείξει ἀγάπη ἄν μιλήσεις ἔτσι;

-Μπράβο ἀδελφέ, θά σοῦ πεῖ. Καί ἐγώ τήν θέλω τήν φιλία σου.

Νά πῶς διατηρεῖται ἡ ἀγάπη μέσα στήν κοινωνία μέ τήν καλή συνεξήγηση.

Καί ἡ ἀγάπη καί ἡ καλή ἐπικοινωνία, μέ τόν Χριστό, ἡ πνευματική συνεξήγηση, γίνεται ὅταν ὁ ἄνθρωπος κάμπτεται τά γόνατά του, σηκώνει τά χέρια του καί λέει:

«Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ. Πατέρα μας ἐπουράνιε, ἔσφαλα ἐνώπιον σου. Τό καταλαβαίνω. Ρῖξε μου σπλαγχνικό βλέμμα. Φέρσου μου μέ καλωσύνη. Θά προσπαθῆσω νά διορθωθῶ. Καί θά διορθωθῶ».

Μετά κάνει κάτι περισσότερο καί λέει:

«Πρέπει νά πετάξω ἀπό πάνω μου τίς ἁμαρτίες μου. Ἄς σύρω τά βήματά μου στόν παπᾶ. Νά ἐξομολογηθῶ. Νά τοῦ πῶ τά λάθη μου. Νά ζητήσω τήν συγχώρηση. Καί μετά νά κοινωνήσω τήν εὐεργεσία τοῦ Χριστοῦ, τό σῶμα του καί τό αἷμα του».

Ἐμεῖς, ὅπως λέει ὁ Χριστός, εἴμαστε πονηροί ἄνθρωποι καί ἔχομε κακίες μέσα μας. Καί παρά ταῦτα μαλακώνουμε. Πόσο μᾶλλον ὁ Πατέρας μας ὁ ἐπουράνιος ὅταν ἀντιμετωπίσει τέτοια συμπεριφορά, δέν θά μαλακώσει καί δέν θά μᾶς φερθεῖ μέ στοργή, μέ καλωσύνη, μέ τρυφερότητα;

Καί θά μᾶς δώσει ὅπως ἔδωσε στόν ἄσωτο υἱό ροῦχο πνευματικό, δαχτυλίδι πνευματικό, τροφή πνευματική καί πλοῦτο πνευματικό.

Μπορεῖς νά ἀλλάξεις

Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά γίνει ἄγγελος!

Ἀλλά ἄν τό θελήσει, ἡ πρῶνη πόρνη, ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία, γίνεται

ἄγγελος πού περπατᾶ στὸν ἀέρα. Καί περνᾶ τὸν Ἰορδάνη πατώντας πάνω στὰ νερά.

Ὁ ληστής γίνεται πολίτης τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἐγκληματίας καί φονιᾶς, αὐτὸς ἔφταιγε γιὰ τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Στεφάνου, ὁ Παῦλος, γίνεται ὁ μεγαλύτερος κήρυκας τοῦ Χριστοῦ. Καί ὁ μεγαλύτερος ἄγγελος ταπεινώσεως καί ἀγάπης.

Ἔχομε μύρια παραδείγματα ἀνθρώπων πού ἦταν ἁμαρτωλοί, ὑποδουλωμένοι στὰ πάθη τους... Ἀλλά κατάλαβαν τὸ λάθος τους καί γύρισαν.

Καί ἐνῶ ἦταν ψυχικά παράλυτοι, ἔγιναν ψυχικά ὑγιέστατοι.

Τώρα τὴν μεγάλη Σαρακοστή, περίοδο ἀγώνα γιὰ διόρθωση, γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, γιὰ ἐπανατοποθέτηση ἀπέναντι τοῦ πνευματικοῦ ἑαυτοῦ μας καί τοῦ Χριστοῦ, ἄς δοῦμε τὰ πράγματα πιό καθαρά. Πιό ἤρεμα, πιό σωστά μέ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ζητήσομε τὸ ἔλεός του καί ἄς προσπαθήσομε νά ὀρθοποδήσομε.

Καί ὅταν θά ρθεῖ ἡ ἀνάσταση, νά αἰσθανόμαστε ἀναστημένοι πνευματικά.

Καί τὴν ἡμέρα τῆς κοινῆς ἀνάστασης νά εἴμαστε καί ἐμεῖς ἄξιοι νά ἀναστηθοῦμε καί νά σταθοῦμε στὰ δεξιὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.-